

avšak mě obzvlášť trýzní už ona vstupní stavba. Někdy se mi ve snu zdá, že jsem vchod přestavěl, veskrze změnil, rychle, obřími silami za jedinou noc, nikým nepozorován — a teď že je nedobytný; spánek v němž se mi to zdá, je ten nejsladší ze všech, slzy radosti a spásky se mi ještě třpytí ve vousech, když se probudím.

Muka bludiště musím tedy přemoci i tělesně, když chci vyjít ven, a zlobí mě i dojmá zároveň, když někdy ve svém vlastním výtvoru na okamžik zabloudím a samo dílo jako by se pořád ještě namáhalo, aby mně, který o tom dávno vím své, dokázalo právo na existenci. Pak se však octnu pod mečovým stropem, jemuž někdy dopřeju čas — tak dlouho se nehnu z domu —, aby srostl s ostatní lesní půdou, a teď už stačí trhnout hlavou a jsem v cizině. Tento malý pohyb se dlouho neodhodlám vykonat, a kdybych nemusel znovu zmáhat labyrint, určitě bych od toho dnes upustil a putoval zpátky. Jakže? Tvůj dům je chráněn, uzavřen sám v sobě. Žiješ si v míru, teple, dobře živem, jsi pán, jediný pán nad množstvím chodců a prostranství, a tohle všechno chceš, doufáme, ne snad obětovat, ale přece jen v jistém smyslu vydat všanc, utěšuješ se sice naději, že to vše získáš zpět, ale přece se pouštíš do hry, do vysoké, příliš vysoké hry? Že jsou pro to rozumné důvody? Nikoli, pro něco takového nemohou být žádné rozumné důvody. Potom však přece jen opatrně zvednu padací dvířka a jsem venku, opatrně je nechám spadnout, a tak rychle, jak jen mohu, uháním pryč od zrádného místa.

Ale na svobodě vlastně nejsem, neprodírám se sice už chodbami, nýbrž lovím ve volném lese, cítím v těle nové síly, pro něž v doupěti jaksi není dost prostoru, ani na hradním nádvoří, i kdyby bylo desetkrát tak

velké. I obživa je venku lepší, lov sice obtížnější, úspěch vzácnější, avšak výsledek je v každém ohledu hodnotnější, to všechno nepopírám a dovedu to postřehnout i vychutnat, alespoň stejně dobře jako kdokoli jiný, ale pravděpodobně daleko lépe, neboť já nelovím z lehkovážnosti či zoufalství jako nějaký pobuda, nýbrž účelně a klidně. Rovněž nejsem určen k volnému životu a vydán na pospas, nýbrž vím, že můj čas je odměřen, že tu nemusím lovit do nekonečna, ale že mne takřkajíc — až se mi zachce a budu mít toho života tady dost — kdosi k sobě povolá, kdosi, jehož pozvání neodolám. A tak mohu ten čas zde naplno vychutnat a bezstarostně strávit, či spíše mohl bych a přece nemohu. Přesplíliš mne zaměstnává doupe. Rychle jsem uháněl pryč od vchodu, brzy se však vrátím. Vyhledám si dobrý úkryt a čhnavě pozoruji vchod do svého domu — tentokrát zvenčí — celé dny a noci. Může se to zdát pošetilé, mně to dělá nevy-slovnou radost a uklidňuje mě to. Je mi, jako bych nestál před svým domem, nýbrž sám před sebou, když spím, a jako by se mi dostávalo štěstí, že mohu hluboce spát a zároveň nad sebou ostře bdít. Je to pro mne něco jako vyznamenaní, že mohu vidět strážidla noci nejen v bezbranném a důvěřivém spánku, nýbrž zároveň jim čelit ve skutečnosti, v plné síle bdělého stavu a s klidnou soudností. A sledávám, že to kupodivu se mnou není tak zlé, jak si často myslím a jak si patrně zase budu myslet, až sestoupím do svého domu. V tomto smyslu — asi i v jiném, ale v tomto zvlášť — jsou tyto výlety opravdu nepostradatelné. Pravda, jakkoli pečlivě jsem vybral vchod stranou všeho ruchu — přece jen, shrneme-li pozorování jednoho týdne, je provoz v těchto místech velmi značný, ale tak je tomu snad vůbec ve všech obyva-